

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/21/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114204745
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8114204745.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: E., proti žalovanému: C., v konaní o zaplatenie 1 035,46 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 25C/50/2014-166 zo dňa 14. 11. 2016 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 1 035,46 Eur s prísl. titulom nevrátenej náhrady trov konania. Zároveň súd prvej inštancie priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Žalovaný ako advokát poskytoval žalobcovi právnu službu na základe plnomocenstva zo dňa 03.03.2008. Písomná dohoda o poskytnutí právnej pomoci medzi stranami konania uzatvorená nebola. Do 21.09.2007 poskytoval právne služby žalobcovi R.. R. F., a to na základe plnej moci zo dňa 14.02.2005. Na pojednávaní dňa 29.02.2008 zastupoval spoločnosť Z., spol. s r. o. R.. R. V., a to na základe substitučného plnomocenstva od R.. F. s tým, že na udelenie tohto splnomocnenia ho splnomocnil konateľ žalovaného vo veci. Toto medzi stranami sporné nebolo.

Dňa 03.03.2008 R.. R. F. odovzdal R.. R. V., teda žalovanému, spis v právnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod č. k. 19Cb 92/2005, kde bol žalovaným žalobca v tejto veci. O odovzdaní spisu spísali Protokol. Podľa článku II. tohto protokolu R.. R. F. postúpil preberajúcemu R.. R. V. svoj nárok na odmenu za poskytované právne služby v tejto právnej veci vo vzťahu k účastníkom konania, vrátane jeho povinnosti vyčíslit' trovy právneho zastúpenia v prebiehajúcim súdnom konaní.

Dňa 31.05.2010 bola medzi R.. R. F. a R.. R. V. uzatvorená Dohoda o postúpení pohľadávky s tým, že R.. F., ako postupca, má pohľadávku voči dlžníkovi - žalobcovi z titulu nevyplatennej tarifnej odmeny advokáta za poskytnuté právne služby v právnej veci vedenej na Okresnom súde v Prešove č. k. 19Cb 92/2005. Išlo o sumu 1 035,46 Eur.

Podľa článku II. Dohody o postúpení pohľadávky, postupca postupuje svoju pohľadávku uvedenú v článku I., so všetkými právami s ňou spojenými, na postupníka dňom podpísania tejto zmluvy.

Podľa článku V. Dohody o postúpení pohľadávky, postupca prehlasuje, že vykoná právne úkony a náležitosti voči dlžníkovi teda žalobcovi, čo sa týka oznámenia postúpenej pohľadávky na postupníka.

Podľa článku VI. Dohody o postúpení pohľadávky, touto zmluvou sa rušia všetky doterajšie dohody a dojednania medzi postupcom a postupníkom vo vzťahu k spoločnosti Z. Táto dohoda bola medzi R.. F. a

R.. R. V. uzatvorená po právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 4Cob 42/2009-347 zo dňa 18.03.2010 v právnej veci žalobcu: E. C. L., k. s., K. Z. XX, F., K.: XX XXX XXX, proti žalovanému: Z., spol. s r.o., R. X, XXX XX T., K.: XX XXX XXX, zastúpenému R.. R. V., advokátom so sídlom C. XX, XXX XX L., o zaplatenie 6 809,94 Eur s príslušenstvom, ktorým Krajský súd rozhodol o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 19Cb 92/2005-333 zo dňa 30.01.2009, tak že: „Mení rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy konania 3 359,17 Eur k rukám zástupcu žalovaného R.. R. V., advokáta v L., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

„Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania 25,17 Eur k rukám zástupcu žalovaného R.. R. V., advokáta v L., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.05.2010 a vykonateľnosť dňa 21.05.2010.

Žalobcovi ako úspešnému účastníkovi boli teda priznané trovy konania v celkovej výške 3 359,17 Eur a trovy odvolacieho konania vo výške 25,17 Eur, ktoré bol zaviazaný zaplatiť neúspešný účastník v konaní. Priznaná suma predstavovala trovy právneho zastúpenia v konaní Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 19Cb/92/2005 a Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 4Cob/42/2009. Suma 1 035,46 Eur predstavovala odmenu za dobu poskytovania právneho zastúpenia žalobcovi R.. F., a to za 4 úkony právnej služby po 237,34 Eur, 1 úkon vo výške 59,30 Eur a tiež režijný paušál za tieto úkony vo výške podľa príslušného roku. Žalobca uviedol, že R.. F. predmetnú sumu neuhradil. Žalobca nežiadal sumu 2 008,48 Eur, ktorá predstavovala odmenu za právne služby R.. V. v právnej veci 19Cb 92/2005 ($3\ 384,34 - 340,40 = 3\ 043,94$; $3\ 043,94 - 1\ 035,46 = 2\ 008,48$).

Spoločnosť E. C. L., k. s., uhradila dňa 30.06.2010 sumu trov konania vo výške 3 384,34 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu R.. R. V., pričom túto skutočnosť preukázala výpisom z účtu zo dňa 03.06.2010. Žalobca potom listom zo dňa 23.08.2010 vyzval žalovaného na vrátenie trov konania vo výške 3 384,34 Eur v lehote 3 dní odo dňa doručenia výzvy, ktorá bola žalovanému doručená dňa 24.08.2010. Žalovaný napriek výzve v stanovenej lehote požadovanú sumu žalobcovi neuhradil. Následne žalovaný uhradil žalobcovi sumu zaplateného súdneho poplatku vo výške 340,40 Eur a ponechal si sumu 3 043,94 Eur, teda 2 008,48 Eur ako odmenu za jeho právne služby a 1 035,46 Eur z titulu postúpenej pohľadávky od R.. F..

Žalovaný dňa 09.09.2011 oznámil žalobcovi, že si jednostranne započítal sumu 3 043,94 Eur. V tento deň aj vystavil faktúru č. XXXXXX s tým, že fakturuje sumu 3 043,94 Eur ako priznanú náhradu trov právneho zastúpenia. Z dôvodu jednostranného zápočtu bola suma 3 043,94 Eur započítaná a celková fakturovaná suma potom bola 0 Eur.

Súd chcel vo veci ako svedka vypočuť aj R.. F., ktorý sa však kvôli pracovnej zaneprázdnenosti na pojednávanie nedostavil a súdu poskytol čestné vyhlásenie zo dňa 14.11.2016. V tomto čestnom vyhlásení potvrdil odovzdanie spisu žalovanému na základe protokolu zo dňa 03.03.2008. Taktiež potvrdil uzatvorenie Dohody o postúpení pohľadávky zo dňa 31.05.2010, a to vo výške 1 035,46 Eur. Potvrdil, že táto pohľadávka mu vznikla z titulu vykonania úkonov právnej služby pre žalobcu v konaní č. k. 19Cb 92/2005, pričom táto pohľadávka mu zo strany žalobcu nebola nikdy zaplatená a ani pred jej postúpením nikdy nedošlo k jej zániku iným spôsobom. Zároveň uviedol, že medzi ním a žalobcom neexistovala žiadna dohoda o zmluvnej odmene alebo zmluvnej náhrade hotových výdavkov, pričom neexistovala ani dohoda o poskytovaní bezplatných právnych služieb v súvislosti s jeho právnym zastupovaním žalobcu. Ako advokátovi mu teda zo zákona vznikol nárok na zaplatenie tarifnej odmeny za úkony poskytnutej právnej služby a nárok na náhradu hotových výdavkov, v danej právnej veci vo výške 1 035,46 Eur. Zároveň potvrdil, že ako postupca oznámil postúpenie pohľadávky na žalovaného v danej výške žalobcovi ako dlžníkovi.

Na pojednávaní dňa 14.11.2016 žalobca tvrdil, že R.. F. mal zmluvu o poskytovaní právnych služieb pre T. R. - Z., pričom súdu túto zmluvu o poskytnutie právnych služieb zo dňa 30.03.2004 aj predložil. Podľa konateľa žalobcu má táto zmluva preukazovať to, že R.. F. poskytoval právne služby jemu ako fyzickej osobe s tým, že mu poskytoval právne služby aj ako konateľovi všetkých spoločností, v ktorých bol v tom čase konateľom alebo spoločníkom. Išlo o spoločnosti Z., T. a F.. R.. F. mu nikdy nefakturoval žiadne služby v súvislosti s týmito spoločnosťami, keďže mali za to, že všetko je poriešené touto zmluvou. Na základe tejto zmluvy mu mesačne zasielal 10 000 Sk. Konateľ žalobcu tiež tvrdil, že s R.. V. mal uzatvorenú podobnú zmluvu, ktorá bola uzatvorená s fyzickou osobou T. R. - Z. s tým, že bol platený paušál, a hoci to tam nebolo uvedené, všetky zastupovania z firiem, kde bol konateľom a spoločníkom, spadali pod túto zmluvu. Tvrdil, že na základe tejto zmluvy mal R.. F. za svoje právne služby zaplatené a čo sa týka samotného konania so spoločnosťou E. C. L., k. s., potom tam priznané trovy mali patriť

stranám v konaní. Medzi ním a advokátom nebolo dohodnuté, že okrem tejto paušálnej odmeny dostane v prípade úspechu v konaní aj tarifnú odmenu.

Súd sa na pojednávaní oboznámil so zmluvou o poskytnutí právnych služieb uzatvorenou medzi R.. R. F. a T. R. - Z. dňa 30.03.2004, pričom z obsahu tejto zmluvy nijako nevyplývajú tvrdenia, ktoré uvádzal konateľ žalobcu, teda že by R.. F. mal poskytovať právnu pomoc aj všetkým obchodným spoločnostiam, v ktorých bol konateľ žalobcu v tom čase konateľom alebo spoločníkom. Žiadne takéto ustanovenie sa v zmluve nenachádza. Žalobca nepredložil žiadnu zmluvu podobného typu uzatvorenú medzi R.. R. V. a konateľom žalobcu.

V predmetom konaní bolo nepochybne preukázané, že žalovaný ako advokát poskytoval žalobcovi právnu službu. Ďalej bolo nepochybne preukázané to, že žalobcovi ako úspešnému účastníkovi boli súdom priznané trovy konania vo výške 3 359,17 Eur a trovy odvolacieho konania vo výške 25,17 Eur, ktoré bol zaviazaný zaplatiť neúspešný účastník v konaní, ktoré sa viedlo na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 19Cb 92/2005 a na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 4Cob 42/2009. Tiež je nesporné, že žalovaný dňa 13.09.2011 zaslal na účet žalobcu 340,40 Eur. V konaní tiež bolo preukázané, že medzi stranami nebola uzatvorená písomná zmluva o poskytnutí právnej pomoci, len písomné plnomocenstvo. Žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenia, že by mal so žalovaným uzatvorenú písomnú zmluvu o právnej pomoci, v ktorej by bola dohodnutá aj odmena advokáta. Bolo však nepochybne preukázané, že medzi stranami existovala ústna zmluva o právnej pomoci. Súd taktiež nemal za preukázané, že by na základe žalobcom predloženej zmluvy o poskytnutí právnych služieb zo dňa 30.03.2004, ktorá bola uzatvorená medzi R.. R. F. a T. R. - Z., V. XX, T., K. XX XXX XXX, ako fyzickou osobou, nepatrila R.. R. F. odmena za právne zastúpenie vo veci č. k. 19Cb 92/2005, ktoré poskytol spoločnosti Z., spol. s r. o., R. X, T., K. XX XX XX XX. Ako je zrejmé, ide o dva samostatné subjekty a ako bolo uvedené vyššie, zmluva z 30.03.2004 neobsahuje žiadne ustanovenie týkajúce sa zastúpenia spoločnosti Z., spol. s r. o. To, že odmena za právne zastúpenie R.. F. nebola vyplatená, potvrdil tak R.. F. vo svojom čestnom prehlásení, ako aj samotný žalobca. Žalobca vo svojom vyjadrení argumentoval tým, že R.. F. nepatrila odmena za právne zastúpenie, keďže medzi ním a žalobcom neexistovala iná dohoda o odmene advokáta, okrem tej podľa zmluvy z 30.03.2004.

Súd však prioritne vychádzal z toho že dohoda o odmene na základe zmluvy z 30.03.2004 sa nevzťahuje na tento prípad, keďže ide o zmluvu, ktorá nebola uzatvorená medzi žalobcom a R.. F.. Ako bolo uvedené vyššie, z tejto zmluvy ani nijako nevyplýva, že by sa mala vzťahovať na prípadné právne vzťahy medzi žalobcom a R.. F.. V súlade s § 24 zákona o advokácii má advokát, ktorý poskytuje právnu pomoc klientovi, právo na odmenu. Pokiaľ nie je medzi stranami dohodnuté, akým spôsobom sa určuje odmena advokátovi, patrí advokátovi tarifná odmena. V tomto konaní bolo preukázané, že tak medzi R.. F. a žalobcom, ako aj medzi R.. V. a žalobcom nebola uzatvorená písomná zmluva o právnej pomoci a ani osobitná dohoda o odmene advokáta. V súlade so zákonom tak advokátom, ktorí poskytovali právne služby žalobcovi, patrila tarifná odmena.

Hoci sa žalobca snažil tvrdiť, že medzi ním a žalovaným existovala zmluva o právnej pomoci, na základe ktorej bol žalovanému vyplácaný mesačný paušál, žalobca takúto zmluvu nepredložil a taktiež nežiadal od žalovaného vrátenie sumy 2 008,48 Eur, ktorá predstavuje tarifnú odmenu žalovaného za jednotlivé úkony právnej služby, ktoré poskytol žalobcovi v konaní 19Cb 92/2005.

V konaní bolo nepochybne preukázané, že R.. F. vznikla pohľadávka voči žalobcovi z titulu nevyplatenia odmeny za ním poskytnuté právne služby. Taktiež bolo nepochybne preukázané, že túto svoju pohľadávku platne postúpil žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalovaný mal teda právo na zaplatenie sumy 2 008,48 Eur ako odmeny za úkony právnej služby, ktoré poskytol žalobcovi a sumy 1 035,46 Eur ako postúpenej pohľadávky od R.. F., ktorá predstavovala odmenu za ním poskytnutú právnu pomoc. Aj keď žalobca popieral, že by mu R.. F. ako postupca oznámil postúpenie pohľadávky, na platnosti dohody o postúpení pohľadávky to nič nemení. Z prípadného neoznámia postúpenia pohľadávky by žalobcovi vyplývalo jedine oprávnenie uhradiť svoj záväzok pôvodnému veriteľovi, teda R.. F., čo sa však nestalo.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že suma 3 043,94 Eur patrila žalobcovi ako úspešnej strane v konaní. Zároveň je ale z vykonaného dokazovania zrejmé, že sumu 3 043,94 Eur mal žalobca zaplatiť R.. V. z titulu ním poskytnutých právnych služieb a z titulu postúpenia pohľadávky R.. F.. R.. V., ktorý mal pohľadávku voči žalobcovi vo výške 3 043,94 Eur, uskutočnil voči žalobcovi jednostranný zápočet v súlade s § 580 Občianskeho zákonníka. Súd mal za to, že boli splnené všetky podmienky pre započítanie pohľadávok, keďže išlo o dva záväzky medzi tými istými subjektmi, len v opačnej pozícii dlžník a veriteľ. Plnenie bolo rovnakého druhu, t. j. išlo o peňažné pohľadávky. Taktiež obe pohľadávky boli spôsobilé na započítanie a v čase vykonania zápočtu boli obe pohľadávky splatné. Suma 3 384,34 Eur bola pripísaná na účet R.. V. dňa 02.06.2010 a odmena za právne zastúpenie bola zrejmá z právoplatného

uznesenia Krajského súdu v konaní 19Cb 92/2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.05.2010. Faktúra č. XXXXXX bola splatná 09.09.2011. Keďže započítanie je jednostranný právny úkon, na tento sa nevyžaduje súhlas druhého účastníka a možno ho vykonať aj proti jeho vôli.

Vzhľadom na vyššie uvedené teda mal súd za to, že žaloba je nedôvodná, keďže žalobca z nijakého titulu nemá právo voči žalovanému na zaplatenie žalovanej sumy. Súd teda žalobu v celom rozsahu zamietol“.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § § 18, 24 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, podľa § 12, § 13 Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory, § 261 a § 358 Obchodného zákonníka, § 524, § 526 a § 580 Občianskeho zákonníka.

4. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP, kedy úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

5. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, pričom po citácii rozhodnutia súdu prvej inštancie mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v danom prípade došlo k platnému započítaniu podľa Občianskeho zákonníka z dôvodu, že pohľadávky nie sú spôsobilé na započítanie, nakoľko žalovaný žalobcovi vyfakturoval náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 0 Eur. Pokiaľ teda listom zo dňa 09. 09. 2011 započítal svoju pohľadávku voči žalobcovi, ktorú vyčíslil faktúrou na sumu 0 Eur voči pohľadávke žalobcu voči spoločnosti E. C. L., k. s., je tento právny úkon absolútne neplatný. Taktiež súd prvej inštancie neskúmal, či v danom prípade došlo k platnému jednostrannému započítaniu a či sú žalovaným označené pohľadávky spôsobilé k započítaniu. Podľa názoru žalobcu listiny o postúpení pohľadávky na žalovaného sú vyhotovené dodatočne, pričom v celom konaní žalovaný nepopieral žalobcov nárok, namietal iba jeho premlčanie. Až následne účelovo zmenil svoju obranu a uviedol, že došlo k postúpeniu pohľadávky na základe zmluvy medzi R.. F. a žalovaným a následne k započítaniu. Zároveň žalovaný až v priebehu konania predložil protokoly o odovzdaní a prevzatí spisu medzi R.. F. a žalovaným. Súd prvej inštancie taktiež odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, ak nevykonal ním navrhnutý dôkaz, a to výsluch svedka, ktorého výsluch mohol objasniť to, ako bol protokolárne odovzdaný spis od R.. F. pre žalovaného dňa 03. 03. 2008, pokiaľ tento spis bol odovzdaný už konateľovi žalobcu dňa 20. 09. 2007. Z týchto dôvodov žalobca uviedol, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal riadne s predloženými dôkazmi a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a jeho právne odôvodnenie nedostačujúce. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu a priznal žalobcovi uplatnený nárok.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril napriek výzve súdu prvej inštancie, ktorá mu bola doručená dňa 06. 02. 2017.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na jeho správnosť a presvedčivosť v celom rozsahu poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolacie námietky žalobcu pozostávajú z namietania nemožnosti započítania pohľadávok tak, ako to uviedol vo svojom odôvodnení ako dôvod zamietnutia žaloby súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa precízne vypořiadal s odôvodnením svojho postupu, pričom tieto námietky vznášal žalobca už v konaní pred súdom prvej inštancie. Z bodu 46 citovaného rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, akým spôsobom sa súd prvej inštancie vypořiadal s platnosťou započítania pohľadávok, k čomu navyiac odvolací súd dodáva, že samotné formálne námietky žalobcu o tom, že mu bola vystavená faktúra na sumu 0 Eur zo strany žalovaného sú len prepiatym formalizmom, nakoľko nárok na náhradu úkonov právnej služby vzniká právnenému zástupcovi už ich vykonaním, nie samotným vystavením faktúry, teda nemožno hodnotiť jeho

postup za nezákonný, keď uviedol, že si započítava svoju pohľadávku voči žalobcovi a až následne vystavil faktúru na 0 Eur. Prílišný formalizmus pri posudzovaní záväzkovo-právnych vzťahov strán sporu bol odmietnutý aj v judikatúre Ústavného súdu SR, podľa ktorého v rozhodnutí prehnane formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasne preferencií výkladu v prospech platnosti a nie neplatnosti právneho úkonu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01. 04. 2015). Tento záver Ústavného súdu SR nepochybne možno aplikovať aj na túto problematiku, či možno aplikovať inštitút započítania a až následne vystaviť faktúru a nemožno prisvedčiť tvrdeniam žalobcu, že len opačný postup je správny a zákonný.

9. Taktiež odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa nevypočutia navrhovaného svedka hodnotí odvolací súd ako nedôvodnú.

10. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením, že by sa nimi mali preukázať skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúvisia, konal v rámci svojej právomoci.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vóli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010

sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď zamietol návrh žalobcu na výsluch svedka.

11. Zo samotného čestného vyhlásenia svedka, ktorého výsluch žalobca navrhoval sú nepochybne zistené všetky rozhodujúce skutočnosti pre rozhodnutie vo veci, pričom jeho nevypočutím nedošlo ani k porušeniu práv žalobcu v zmysle čl. 6 Dohovoru ako to vyplýva z vyššie uvedených skutočností.

12. Namietané skutočnosti ohľadom dátumu odovzdania spisovej dokumentácie nemôžu mať vplyv na správnosť záverov súdu prvej inštancie, nakoľko pre platné postúpenie pohľadávky zo strany R.. F. na

žalovaného nepochybne postačovalo to, aby bolo zrejmé, koľko úkonov právnej služby bolo vykonaných a z akej hodnoty veci, čo nepochybne vyplývalo aj z ostatných listinných dôkazov.

13. Odvolací súd taktiež má za to, že napadnuté rozhodnutie je preskúmateľné a spĺňa náležitosti, ktoré sú vyžadované pre kvalitu súdneho rozhodnutia.

14. Otázka preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia bola aj predmetom posudzovania vyšších súdnych autorít, pričom je nepochybné, že súd prvej inštancie riadne odôvodnil svoje rozhodnutie a dal presvedčivú odpoveď na námietky vznášané jednotlivými stranami sporu, pričom toto rozhodnutie spĺňa atribúty odôvodnenosti a presvedčivosti tak, ako to vyplýva z dole uvedených rozhodnutí.

15. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

(uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15. 7. 2010, sp. zn. 5 Cdo 106/2010)

Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej novej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl.46 ods.1 Ústavy SR, či čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. I.ÚS 243/07. V danom prípade však rozhodnutie súdu prvej inštancie je riadne odôvodnené, presvedčivé a vnútorne koherentné.

16. Výrok o trovách konania vyplýva z ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP s prihliadnutím na skutočnosť, že v odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorý má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).